

ne meel toetob Digust, teiste ülle wallitse-
da ja aiab süallust omma süüd kängemin-
ne tundma. — Jummal piddago teid ja
meid omma warjo al!

Jürri ja Dio ollid seinni Pölwede peäle
langend, ja palwe mõtted seädsid iggaühhe
käed risti. Pühhad tundmised tõstsid kei-
fide rõmo, ja se rõõm festas al toas ja ülle-
wel, kunni õ kaddus ja hommiko wäljas olli.

Agga enne kui Wöörad ärrasõitsid, pal-
lus sesamma Parron Eerweldi Herra neid
kes Moisarwannemad ollid, omma kambri
ja räkis seäl: Teie mele-haigust sest, et
mind arwasite üllekohto teggewad, tõstab
teid kallimaks minno melest, ja surema lo-
tussega tunnistat teile nüüd, mis ammo
jo minno mõttedes on liikunud — se on: et
meie, kes meie Silonima Riki Moisknikkud
olleme, ühte nouse heidama, sest melerwal-
last lahkuma, omma pärris-allamad müa.
Sest näggite t ä n n a g i weel, misuggune
halle luggu se on, ja mis üllekohto se lāb-
bi woib tehha kui lubba on, innimest müa.

Ja nemmad keik wastasid: Sesamma nou
on ka meie süddamettes liikunud, ja tänna
ueste hakkand liikuma.

Mis arwate sepärrast, ütles se Parron
Eerweld siis, kas wottame sedda, keik meie
Ma Moisknikkute ette päinna? Ja ni mit-
to kui seäl olli, wandusid, kui ühhest süust:
Sedda meie tahhame! ning wõtsid
sedda, kōhhe omma essimeessel kōkōtulle-
misse päwal, kōnstoa peäl Keikidele ütels-
da, ja keik Silonima Moisknikkud heidsid
nende nouse.

Kui sesinnane nou walmis sai toimetud
lākkitasid nemmad omma Pea-wannemat
omma Würesti jure, tedda palluma, et ta
sedda kinnitaks ja neid sest digussfest, omma
pärris-allamad müa, lahti moistaks, nende
et eddespidi ühhelgi Moisarwannemal en-
nam sedda lubba ei piddand ollema. Ka
ollid nemmad selsammal korral seädnud, et
tallopogadel, moisa Kōhtomehhe kōrwas,
ka nisuggused Wallakōhtomehhed piddid ol-
lema, tedda nemmad isse ennese seast wal-